Jeg skal tage hende med mig hid i Nat; saa skal gamle Dahlberg ikke mere faa godt af hende."

Saadan blev det. Gøsta kørte alene til Borg uden at blive Kusk for nogen af de glade Frøkener; men med varme Ønsker fulgte de tilbageblivende ham paa Turen. Og Sintram, som jublede over, at gamle Dahlberg skulde blive narret, besluttede at blive paa Berga for at se Gøsta vende tilbage med den utro. I et Anfald af Velvilje svøbte han endogsaa sit grønne Rejseshawl om ham, — en Gave fra Jomfru Ulrika selv.

Men Fruen kom ud paa Trappen med tre smaa Bøger, indbundne i rødt, i Haanden.

„Tag dem", sagde hun til Gøsta, som allerede sad i Slæden, „tag dem og behold dem, hvis Du har Uheld med Dig. Det er *Corinne*, Madame Staëls *Corinne*; jeg vil ikke have, at den skal gaa til Auktion."

„Jeg har aldrig Uheld med mig."

„Ak, Gøsta, Gøsta", sagde hun og foer med Haanden hen over hans blottede Hovede, „stærkest og svagest blandt Mennesker! Hvor længe vil Du huske paa, at nogle fattige Menneskers Lykke ligger i Din Haand!"

Atter fløj Gøsta henad Landevejen, trukken af den sorte Don Juan, fulgt af den hvide Tankred, og Æventyrets Jubel fyldte hans Sjæl. Som en ung Erobrer følte han sig; Aanden var over ham.

Hans Vej førte ham til Præstegaarden i Svartsjø. Han svingede ind der og spurgte, om han ikke maatte køre til Bal for Anna Stjärnhök. Og det maatte han. En smuk, egensindig ung Pige fik han med sig i Slæden. Hvem vilde ikke køre med den sorte Don Juan!

De unge var først tavse, men saa begyndte hun Samtalen, trodsig som Forvovenheden selv.

„Har Gøsta hørt, hvad Præsten har læst op i Kirken i Dag?"

„Har han sagt, at Du er den smukkeste Pige mellem Løfven og Klarelven?"

„Du er dum, Gøsta, det ved Folk nok i Forvejen. — Han har lyst for mig og gamle Dahlberg."

„Sandelig, om jeg vilde haft Dig i Slæden og selv staaet her bagpaa, om jeg havde vidst det! Sandelig, saa vilde jeg aldrig have kørt for Dig."